

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 10C/62/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211203853
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Erika Szalaiová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2017:2211203853.20

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda v právnej veci žalobkyne: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, Mierová 19, Bratislava, proti žalovaným: X/ P. F., Z.. X. F. XXXX, B. J. J., V., G. X-X/X/X, T. Z. L.: Š., A. XXX/XX, zastúpený: HUDEC s.r.o., so sídlom Lazaretská 23, 811 09 Bratislava X/ D. F., J.. O., Z.. XX. P. XXXX, B. J. J., V., G. X-X/X/X, K. B. Š., A. XXX/XX, žalovaná 2/ zastúpená žalovaným 1/ ako splnomocnencom, o žalobe žalobkyne o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietal.

II. Súd priznáva žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov konania v celom rozsahu.

III. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobca žalobou zo dňa 14.03.2011 sa domáhal na tunajšom súde o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

2. Žalovaní v 1. a 2. rade žiadali žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Súd vo veci vykonal dokazovanie vypočítaním strán sporu, oboznámil sa s pripojenými listinnými dôkazmi a to zmluvou o prevode nehnuteľnosti na č.l. 5, 8, záložnou zmluvou na č.l. 11, mandátnou zmluvou na č.l. 15, výpisom z LV č. 1453 k.ú. Šamorín na č.l. 17, rozsudkom NS SR č. 3Cdo 11/2009 na č.l. 19, uznesením na č.l. 38, oznámením na č.l. 40, odvolaním na č.l. 42, písomným podaním žalobcu na č.l. 47, uznesením Krajského súdu Trnava č. 10Co 99/2011-54 zo dňa 15.06.2011, vzájomným návrhom žalovaných na č.l. 62, LV č. 1423 na č.l. 72, 266, LV č. 1754 na č.l. 75, 264, 294, LV č. 3087 na č.l. 77, 295, oznámením o zápise vlastníckeho práva na č.l. 78, identifikáciou parciel na č.l. 80, kópiou katastrálnej mapy na č.l. 81, 296, 297, odborným odhadom výšky nájomného na č.l. 82, písomným podaním žalovaných v 1. a 2. rade na č.l. 88, 92, 93, uznesením na č.l. 96, odvolaním na č.l. 97, 100, žiadosťou OR PZ DS na č.l. 104, 106, 144, 305, 411, 414, 427, 458, 459, 486, uznesením Krajského súdu Trnava č. 9Co 281/2011 na č.l. 122 zo dňa 17.01.2012, prípisom Krajského súdu Trnava na č.l. 126, uznesením Krajského súdu Trnava č. 9NnC 26/2016 zo dňa 31.05.2012 na č.l. 133, vyjadrením Ministerstva pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR na č.l. 140, návrhom žalovaných na č.l. 148, písomným vyjadrením žalobcu na č.l. 151, uznesením na č.l. 154, podnetom na preskúmanie zákonnosti prevodu štátneho majetku na č.l. 190, písomným podaním žalovaných v 1. a 2. rade na č.l. 194, 205, písomným podaním žalobcu na č.l. 206, rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva zo dňa 26.02.1993 č. 1403/193-420 na č.l. 208, uznesením na č.l. 209, správou Správy katastra Dunajská Streda na č.l. 210, LV č. 1422 k.ú. Šamorín na č.l. 213, LV č. 1453 k.ú. Šamorín na č.l. 217, 262, LV č. 2011 k.ú. Šamorín na č.l. 219, LV č. 2010 k.ú. Šamorín na č.l. 225, LV č. 1907 k.ú. Šamorín na č.l. 230, LV

č. 1423 k.ú. Šamorín na č.l. 232, LV č. 870 k.ú. Šamorín na č.l. 234, LV č. 3305 k.ú. Šamorín, na č.l. 244, LV č. 3304 k.ú. Šamorín na č.l. 247, LV č. 3303 k.ú. Šamorín na č.l. 250, výpisom z OR na Podnik pre chov koní, štátny podnik na č.l. 253, 267, výpis z OR na Žrebčinec „Šamorín“ štátny podnik na č.l. 254, 280, 281, písomným podaním žalovaných v 1. a 2. rade na č.l. 256, LV č. 3087 k.ú. Šamorín na č.l. 261, výpisom z podnikového registra Obvodného súdu Bratislava I č. 4101/92 na č.l. 275, zakladacou listinou MP SR na č.l. 276, uznesením č.l. 277, 278, návrhom na výmaz štátneho podniku Žrebčinec „Šamorín“ č. 1565/N/1997-420 na č.l. 279, žiadosťou žalovaných na č.l. 300, odpoveďou na žiadosť od VÚB Banky na č.l. 302, oznámením MP a rozvoja vidieka SR zo dňa 05.06.2013 na č.l. 306, uznesením na č.l. 309, správou VÚB Banky na č.l. 317, rozsudkom OS Dolný Kubín č. 9Cb 96/2005 na č.l. 318, rozhodnutím Krajského súdu Bratislava č. 2Co 370/06 na č.l. 321, žiadosťou žalovaných v 1. a 2. rade na č.l. 331, metodickými pokynmi č. 3/2006 žalobcu na č.l. 337, obsahom spisu tunajšieho súdu 4C 204/1996, delimitačným protokolom č. 6/2011 č.l. 352, vyjadrením žalobcu na č.l. 379, odvolaním žalovaných na č.l. 382, uznesením na č.l. 391, odvolaním na č.l. 395, 396, návrhom na vylúčenie vzájomného návrhu na samostatné konanie na č.l. 406, vyjadrením žalovaných na č.l. 407, písomným podaním žalovaných na č.l. 419, opravným uznesením na č.l. 421, odvolaním žalovaných na č.l. 431, 433, písomným podaním žalovaného v 1. rade na č.l. 434, uznesením Krajského súdu Trnava č. 10Co 223/2014, 10Co 224/2014, 10Co 276/2014, 10Co 277/2014 na č.l. 448, lustráciou v RO SR na žalovaných na č.l. 464, 465, písomným podaním žalovaného v 1. rade na č.l. 466, uznesením Krajského súdu Trnava č. 9C 381/2012 na č.l. 469, uznesením tunajšieho súdu na č.l. 476, odvolanie žalovaných na č.l. 487, uznesením Krajského súdu Trnava na č.l. 495, písomným podaním žalobcu na č.l. 559, oznámením právneho zástupcu žalovaného v 1. rade na č.l. 570, 571, rozsudkom tunajšieho súdu 4C 73/2005 na č.l. 579, 4C 73/2005 na č.l. 591, uznesením Krajského súdu Bratislava 4Co 46/2011 na č.l. 597, uznesením tunajšieho súdu o vylúčení vzájomného návrhu na samostatné konanie na č.l. 607, písomným podaním žalovaného v 1. rade na č.l. 627, písomným podaním žalobcu na č.l. 635 a ustálil nasledovný skutkový stav veci:

4. Žalobca v žalobe ako aj na ústnych pojednávaniach uviedol, že žalobca v rámci svojich kompetencií vykonáva v súlade s ustanovením § 47c zákona č. 92/91 Zb. po podmienkach prevodu štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov správu majetku podniku alebo časti tohto majetku, ktoré nebolo možné z akýchkoľvek dôvodov privatizovať a podnik bol zrušený alebo vymazaný z obchodného registra. Na základe podnetu prešetril prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na LV č. 1453 k.ú. Šamorín. Poukázal ďalej na to, že šetrením zistil, že zmluvami o prevode nehnuteľnosti uzatvorenými medzi Podnikom pre chov koní š.p. Bratislava Žrebčinec Šamorín, Agátová rad 1, Šamorín ako prevodcom a žalovaným v 1. a 2. rade ako nadobúdateľmi prevod sa previedol na nadobúdateľov nehnuteľnosti ved. na LV č. 1422 a to zmluvou zo dňa 03.12.1993 povoleným vkladom 04.03.1994 na parc. č. 23 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 668m², č. 24 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 351m², č. 25 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 461m², č. 26 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 246m², č. 31 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 507m², č. 32 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 266m², stavby, rodinné domy súp. č. 852 na parc. č. 31, súpisné číslo 854 na parc. č. 23, súp. č. 854 na parc. č. 25, zmluvou zo dňa 23.11.1993 povoleným vkladom 04.03.1994 pozemky a to parc. č. 27 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 446m², č. 28 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 248m², č. 29 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 489m², č. 30 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 260m² a stavby rodinné domy súp. č. 853 na parc. č. 27 a súp. č. 853 na parc. č. 29. Prevod dotknutých nehnuteľností bol realizovaný VÚB pobočka Dunajská Streda, ktorá bola k tomuto úkonu splnomocnená na základe mandátnej zmluvy zo dňa 23.11.1993. Podľa článku 1 tejto zmluvy bol mandatár VÚB pobočka Dunajská Streda splnomocnený, aby v mene štátneho podniku predal dotknuté nehnuteľnosti na ktorých zriadil v prospech mandatára záložnou zmluvou č. 1/1993 zo dňa 23.11.1993 záložné právo. Zmluvy o prevode nehnuteľnosti zo dňa 23.11.1993 a 03.12.1993, záložná zmluva 1/1993 zo dňa 23.11.1993 a mandátna zmluva zo dňa 23.11.1993 sú podľa jeho udania absolútne neplatné. Poukázal ďalej na to, že štátny podnik môže nakladať s majetkom, ku ktorému má právo hospodárenia len v súlade s právnymi predpismi v tomto konkrétnom prípade v súlade so zákonom č. 111/90 zberky o štátnom podniku a so zákonom č. 92/1991 Zb. hospodárenie štátneho podniku bolo upravené v ustanovení § 30 vyhlášky č. 119/1988 Zb. o správe národného majetku a to odkazom na zákonom štátnom podniku a iné osobitné predpisy a to § 31 a 35 tejto vyhlášky. Osobitným predpisom, ktorý upravuje postup podnikov pri nakladaní s majetkom štátu sú ustanovenia § 45 a 45a zákona č. 92/1991 Zb. Tieto paragrafy stanovujú podmienky podľa ktorej podniky nemôžu uzavrieť zmluvy o prevode vlastníctva majetku slúžiaceho na prevádzkovanie ich podnikateľskej alebo inej činnosti, prípadne slúžiaceho na kultúrne a sociálne potreby, ku ktorému majú právo hospodárenia, nakladať so svojimi majetkovými účasťami na podnikanie právnických osôb,

ani ich zakladať alebo majetok podniku do majetok týchto osôb vkladať, s výnimkou uvedenou v § 45 ods. 5 a v § 45a. Podmienka vyplývajúca z predmetných zákonných ustanovení splnená nebola, súhlas k prevodu majetku udelený vládou SR nebol. Nesplnenie tejto podmienky zakladá platnosť obidvoch zmlúv o prevode nehnuteľnosti. Znamená to, že štátny podnik nebol bez súhlasu, bez udelenia výnimky s majetkom, ku ktorému mal právo hospodárenia oprávnený nakladať. V danom prípade išlo o prevod štátneho majetku, ktorý podliehal presne stanoveným zákonným podmienkam. Poukázal ďalej na nesprávne označenie účastníkov zmlúv o prevode nehnuteľnosti, záložnej a mandátnej zmluvy. uviedol, že v čase uzatvorenia týchto zmlúv subjekt na strane prevodcu právne neexistoval, nebol zapísaný v obchodnom registri a teda išlo o právne neexistujúcu právnickú osobu. Takisto i v prípade subjektu, ktorý prevod na základe mandátnej zmluvy realizoval, tak tento subjekt - VÚB a.s., pobočka Dunajská Streda bola osobou bez vlastnej právnej subjektivity, išlo len o nižšiu organizačnú zložku, ktorá sama nemohla nadobúdať práva a povinnosti. Mandátna i záložná zmluva obsahujú nesprávne označenie štátneho podniku (nezodpovedalo zápisu v obchodnom registri) tiež v záložnej zmluve je uvedený názov štátneho podniku na prvej strane iný, ako na poslednej. Na prvej strane záložnej zmluvy je štátny podnik, záložca, označený ako „ Žrebčinec, štátny podnik Šamorín, IČO 30416698“ a na strane štvrtej je uvedená na strane záložcu pečiatka „ Podniku pre chov koní, štátny podnik Bratislava“. Uviedol ďalej, že podľa rozhodnutia MP SR č. 1403/1993-420 zo dňa 26.02.1993 Podnik pre chov koní, štátny podnik Bratislava dňom 28.02.1993 zanikol rozdelením na viacero samostatných právnych subjektov, medzi inými vznikol týmto dňom Žrebčinec „ Šamorín“ štátny podnik, Šamorín. To znamená, že mandátnu aj záložnú zmluvu uzatvoril subjekt, ktorý neexistoval. Má preto za to, že zmluvy o prevode nehnuteľnosti, mandátna zmluva i záložná zmluva boli uzavreté v rozpore so zákonom, a to s ustanoveniami § 36 a 37 OZ. Uviedol, že predmetná záložná zmluva bola už rozsudkom č. 9C 235/03-191 vyhlásená v žalovanej časti za neplatnú, pričom dôvody neplatnosti sa vzťahujú aj na tú časť, ktorá nebola predmetom žalobného návrhu. Krajský súd v odôvodnení rozsudku č. 11Co 305/2005 považoval za správny názor súdu prvého stupňa, podľa ktorého záložná zmluva skutočne nebola platným právnym úkonom. Čo do aktívnej legitímácie uviedol, že sa to odvíja od ustanovenia § 47c zákona č. 92/1991 Zb. podľa ktorého majetok, ktorý nebol z akýchkoľvek dôvodov predmetom privatizácie je v správe ministerstva. Vzhľadom na skutočnosť, že zmluvy o prevode nehnuteľnosti zo dňa 23.11.1993 a 03.12.1993 sú absolútne neplatné, nehnuteľnosti neboli predmetom privatizácie a podnik, ktorý mal k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom prevodov právo hospodárenia už neexistuje a je vymazaný z obchodného registra, tieto nehnuteľnosti patria do správy ministerstva. Žalovaní sú v katastri nehnuteľnosti zapísaní ako vlastníci žalovaných nehnuteľností a v takomto prípade len rozhodnutie súdu môže byť podkladom na uskutočnenie zmeny vlastníka. Čo do nalievavého právneho záujmu uviedol, že má záujem na určenie vlastníckeho práva z dôvodov, že zápisom v prospech žalovaných došlo k porušeniu právnych predpisov, došlo tým do zásahu do vlastníckych práv SR, k zmenšeniu jej majetku a k bezdôvodnému obohateniu žalovaných a aj k poškodeniu tretích osôb, nakoľko predmetom prevodu žalovaných nehnuteľností boli aj rodinné domy, s bytmi v užívaní nájomníkov, ktorí preukázali záujem o kúpu týchto bytov. Uviedol ďalej, že čo a týka vyjadrenia žalovaných v 1. a 2. rade o prekážku rozhodnutej veci v danom prípade bolo rozhodnuté len o tom, že vtedajší navrhovateľ a to Generálna prokuratúra SR nemá aktívnu legitímáciu. To je výrok odvolacieho súdu ako aj výrok NS SR. Poznámaval ďalej, že čo sa týka odôvodnenia odvolacieho súdu sú tam pomenované niektoré veci, ktoré však nie sú ukončené. Čo sa týka právneho nástupníctva Podniku pre chov koní a Žrebčinec, nemôže súhlasiť s vyjadrením žalovaných, nakoľko Podnik pre chov koní bol zrušený a čo sa týka zápisu vo vložke č. 44T oddielu Ps vedeného na Okresnom súde v Trnave vyplýva, že najneskôr 10.11.1993 bol zrušený Podnik pre chov koní Bratislava. V danom prípade nie je možné hovoriť o právnom nástupníctve Žrebčince Šamorín, lebo ten ešte bol novovytvorený a to rozhodnutím MP SR. Čo do pasívnej legitímácie žalovaných v 1. a 2. rade uviedol, že žalovaní sú zapísaní ako vlastníci sporných nehnuteľností na LV. Čo do tvrdenia žalovaných k uzneseniu a to k právoplatnosti 03.01.1994 uviedol, že toto uznesenie tým pádom je právoplatné 16.03.1993, nakoľko k zániku Podniku pre chov koní došlo podľa § 15 ods. 1 písm. a) zákona č. 111/1990 Zbierky o štátnom podniku podnik zaniká rozdelením. V danom prípade poukázal na rozhodnutie MP SR zo dňa 26.02.1993, kde sa rozhodlo o rozdelení podniku pre chov koní, čo jednoznačne dokazuje uznesenie Obvodného súdu Bratislava I zo dňa 01.03.1993. Uviedol, že VÚB a.s. nespĺňa podmienky aktívnej subjektivity, nakoľko nemala právnu subjektivitu. Čo sa týka zmluvy o prevode nehnuteľnosti poukázal ešte raz na to, že takýto podnik ktorý tam je uvedený, neexistoval. Čo do vzájomného návrhu uviedol, že účastníci, ktorí sú tam uvedení, nie sú účastníkmi tohto konania. Čo do zmluvy o úvere uviedol, že túto zmluvu uzatvorila právnická osoba, ktorá nemá právnu subjektivitu. Uviedol, že mandátna zmluva je taktiež absolútne neplatná, nakoľko bola uzatvorená s osobami, ktoré nemali na to oprávnenie. Na základe vznesenej pripomienky žalovaného v 1. rade čo do aktívnej legitímácie poukázal na metodické

pokyny č. 3/2006 zo dňa 31.03.2006 pričom uviedol, že považuje danú pripomienku za nedôvodnú, nakoľko tento pokyn upravuje postu ministerstva k nadobudnutému, zapísanému majetku na LV v prospech štátu, v správe MH SR a nie majetku, ktorého sa ministerstvo na základe všeobecne platných právnych predpisov domáha. Čo sa týka § 47f zákona č. 92/1991 Zb. na ktorý sa žalovaný odvoláva, toto zákonné ustanovenia rieši práve opačný prípad, ak pri prevode alebo prechode majetku vo vlastníctve štátu na iné osoby, ktorý sa uskutočnil podľa osobitných predpisov, boli porušené ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, je štát oprávnený podať návrh na určenie neplatnosti prevodu alebo prechodu vlastníctva. Pri podaní návrhu v konaní pred súdom zastupuje štát prokurátor. Poukázal ďalej na to, že pri použití ustanovenia § 47c je nutné vychádzať z tej skutočnosti, že dané ustanovenie je zahrnuté v šiestej časti zákona č. 92/1991 Zb. a to osobitné prechodné a záverečné ustanovenia. Z uvedeného vyplýva, že tieto ustanovenia majú osobitné postavenie, ktoré je možné aplikovať nie len v procese samotnej privatizácie, ale v jednotlivých vymedzených prípadoch. Čiže ak ustanovenia § 47 ods. 1 vymedzuje, že majetok podniku alebo tie časti tohto majetku, ktoré nebolo možné z akýchkoľvek dôvodov privatizovať a podnik bol zrušený a vymazaný z obchodného registra, je v správe ministerstva, s výnimkou majetku, ktorý spravuje Slovenský pozemkový fond podľa osobitného predpisu, potom správca takéhoto majetku, má aj povinnosť právnymi prostriedkami zabezpečovať, aby takýto majetok bol evidovaný v prospech štátu. V konkrétnom prípade však nedošlo k porušeniu právnych predpisov v procese privatizácie, preto nie je možné na takýto prípade aplikovať ustanovenia § 47f cit. zákona, ale správca takéhoto majetku môže napadnúť právne úkony, na základe ktorých majetok štátu prešiel na iný subjekt a právne úkony boli realizované v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi. Takéto postavenie má aj § 45 cit. zákona, preto každý podnik určený na privatizáciu musí dodržiavať takéto ustanovenie. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie VÚB a.s. zo dňa 09.01.2006, 09.01.2007, že na daný prípad nie je možné aplikovať vyššie uvedené ustanovenie je účelové a aj zavádzajúce, nakoľko NS SR svojím rozhodnutím č. 3Cdo 80/02 vôbec nerozhodoval v podobnom prípade, ale riešil kúpnu zmluvu bytu medzi fyzickými osobami, pričom pravdepodobne jeden z nich bol štatutárnym zástupcom štátneho podniku, pričom NS SR vôbec nevyslovil názor, že na daný prípad nie je možné použiť § 45 zákona č. 92/1991 Zb. a v konečnom dôsledku ako žalobca vôbec neplatnosť kúpnej zmluvy neodvodzoval od porušenia tohto ustanovenia. Žiadal žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

5. Žalovaní v 1. a 2. rade žiadali žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Namietali aktívnu legitimáciu žalobcu v danom prípade poukazujúc na § 47 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. ktorý stanovuje, že majetok podniku alebo tieto časti tohto majetku ktoré nebolo možné z akýchkoľvek dôvodov privatizovať a podnik bol zrušený a vymazaný z obchodného registra je v správe ministerstva s výnimkou majetku ktorý spravuje SPF podľa osobitného predpisu. Z tohto ustanovenia jasne vyplýva, že sa jedná o skutočný majetok podniku ktorý bol vymazaný a zrušený a zákonodarca správou takéhoto majetku štátov podnikov poveril Ministerstvo hospodárstva SR. Z tohto ustanovenia nevyplýva, že MH SR môže podávať žaloby v mene štátu ohľadne majetku ktorý bol takýmto podnikom odpredaný alebo scudzený na základe výkonu záložného práva. V súčasnosti to vyzerá tak, že žalobca sa dá prirovnáť k osobe, ktorá bude dedičom určitého majetku ak poručiteľ zomrie. Je to nemysliteľné aby tento dedič mal aktívnu legitimáciu na podanie žaloby, resp. určenia vlastníckeho práva k majetku ktorý je vo vlastníctve teda poručiteľa a je to vôbec otázne, či sa tým dedičom stane. Poukázal ďalej na to, že podľa názoru žalobcov zákon aktívnej legitimácie čo sa týka majetku štátu zveril výlučne prokuratúre SR. Na tomto základe považovali neunesenie aktívnej legitimácie na podanie tejto žaloby. Na druhej strane poukázal na to, že nie sú pasívne legitimovaní čo sa týka tejto žaloby, lebo určenie vlastníctva je predpoklad právneho titulu na vlastníctvo, čiže žalobca nepreukázal vlastníctvo k danej veci a neplatnosť zmlúv ktoré namieta a to záložné zmluvy, mandátne zmluvy, úverové zmluvy sa ich netýka, nakoľko neboli účastníkmi týchto právnych úkonov, boli len ako kupujúci účastníkmi podpisu zmluvy so VÚB pobočky Dunajská Streda ktorá im na základe záložnej zmluvy, ktorá bola riaditeľom podniku podpísaná dokázala právny nárok na výkon záložného práva. Majetok, ktorý bol predmetom zmlúv bol pôvodne vo vlastníctve Podniku pre chov koní, š.p. Bratislava. Ministerstvo tento podnik zrušilo a vytvorilo viacej samostatných podnikov a bol rozdelený majetok týchto podnikov na jednotlivé organizácie. Právnym nástupcom Podniku pre chov koní š.p. Bratislava bol Žrebčinec Šamorín, š.p. V čase keď bola podpísaná zmluva v banke ešte nebola známa skutočnosť, že z obchodného registra bol vymazaný Podnik pre chov koní, š.p. Bratislava. Preto VÚB a.s. do tých zmlúv dala ešte meno pôvodného vlastníka ktorý figuroval na LV. Uviedol, že podal vzájomný návrh, pričom obsahom vzájomného návrhu okrem nehnuteľností ktoré tvoria predmet tohto konania sú aj iné nehnuteľnosti ktoré pôvodne patrili do majetku štátneho podniku Žrebčinec a ktoré má podľa ust. § 47c privatizačného zákona v správe MH SR. Poukázal ďalej na tú skutočnosť, že neexistuje právny vzťah medzi žalovanými ako vlastníkmi a medzi štátom a vo veci 4C 204/1996 bol účastníkom konania z dôvodu, že bol účastníkom zmlúv pričom v danom prípade je predmetom

sporu určovací žaloba. Poukázal ďalej na to, že žalobca v danom prípade sa môže domáhať nápravy jedine u VÚB a.s.. čo sa týka rozhodnutie MP SR (č.l. 208) uviedol, že je tam v bode 4 deň ku ktorému má byť zápis o výmaze štátneho podniku pre chov koní v Bratislave vykonaný v obchodnom registri je 28.02.1993, rozhodnutie nadobúda účinnosť 28.02.1993. Uviedol, že to je rozhodnutie Ministerstva. Na základe tohto rozhodnutia Obvodný súd Bratislava I na návrh MP SR rozhodol, že sa povoľuje vykonávať zápis a zapisuje sa, že sa podnik rozdelil na 7 jednotlivých podnikov a že sa vymazuje štátny Podnik pre chov koní Bratislava, zapísaný v obchodnom registri v oddelená Ps vo vložke 718 dňom právoplatnosti tohto uznesenia. Poukázal ďalej na to, že čo do výpisu z podnikového registra Obvodného súdu Bratislava I vložka č. 718 zo dňa 05.03.1992 ako aj v z výpisu z obchodného registra pre Podnik pre chov koní že je tam pečiatka 03.01.1994 z čoho možno vydedukovať, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 03.01.1994. Uviedol, že podnik pre chov koní š.p. Bratislava, Žrebčinec Šamorín, IČO 304016698 figuroval pod týmto menom až do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia ako na č.l. 209 spisu, pričom uviedol, že nie je istý čo do právoplatnosti predmetného uznesenia poukazujúc na poučenie na druhej strane, kde je uvedené, že je prípustné odvolanie proti tomuto uzneseniu. Poukázal ďalej na tú skutočnosť, že namieta aktívnu legitimáciu v danom prípade poukazujúc na § 47c ako aj na § 47f cit. zákona. Uviedol ďalej, že v danom prípade žalobu môže podať len prokurátor a tým pádom žalobca nemá oprávnenie podať takúto žalobu. Žalobca má právo spravovať iba majetok ktorý má štát. Poukázal ďalej na uznesenie NS SR č. 4Obo 50/2010.

6. Písomným podaním zo dňa 01.12.2016 právny zástupca žalovaného v 1. rade poukázal na tú skutočnosť, že v danom prípade žalobca nemá aktívnu legitimáciu poukazujúc na § 47c zákona č. 92/1991 Zb. Pričom uviedol, že žalobkyňa tvrdí, že predmetné nehnuteľnosti neboli predmetom prevodu v rámci privatizácie právneho nástupcu Podniku pre chov koní š.p. Bratislava, IČO: 30415471 - podniku Žrebčinec Šamorín štátny podnik, IČO: 31447694 v roku 1997 a preto patria do správy Ministerstva hospodárstva SR ako právnomu nástupcovi Ministerstvo pre správ a privatizáciu SR. Poukázal na to, že zo záveru vykonaného dokazovania to nevyplýva, práve naopak, nakoľko vykonané dokazovanie vyvoláva viaceré pochybnosti, ktoré ho vedú k spochybneniu aktívnej legitimácie žalobcu, a s tým aj k spochybneniu existencie naliehavého právneho záujmu v danom prípade. Uviedol, že predmetné pozemky boli v roku 1993 v správe podniku pre chov koní š.p. Bratislava, IČO: 3415471, ktoré zakladateľom bol Ministerstvo pôdohospodárstva SR, keďže išlo o poľnohospodársky podnik. Nehnuteľný majetok uvedeného štátneho podniku mohol byť potom majetkom definovaným v § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 229/1991 Zb. v zmysle § 47c zákona o veľkej privatizácii by ale v prípade naplnenia dôvodov tam uvedených mal byť správcom tohto majetku Slovenský pozemkový fond a nie zástupca žalobkyne. Rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva SR zo dňa 17.03.1997 prešla správa majetku Žrebčince Šamorín š.p. IČO: 31447694 na Fond národného majetku k 01.04.1997. FNM mal následne zabezpečiť jeho privatizáciu, čo aj učinil. V roku 1997 bol majetok rozdelený na časť pripadajúca spoločnosti „ ALKOP“ s.r.o. Bratislava, IČO: 31341811 a zostatkom na spoločnosť HANULAY spol. s r.o. Bratislava, IČO: 31374336. Súčasťou privatizačného projektu bol aj rozhodnutie aj OÚ Dunajská Streda, katastrálny odbor zo dňa 20.12.1996 a vyhovení protestu prokurátora o zrušení a rozhodnutia o povolení vkladu V - 2913/93. Uvedené podporuje záver, že by predmetné nehnuteľnosti mohli byť súčasťou prevodu na spoločnosť HANULAY spol. s r.o. Bratislava, IČO: 31374336 a nie, že ich nebolo možné z akéhokoľvek dôvodu privatizovať. Uviedol ďalej, že tvrdí, že by žalobkyňa mala zastupovať v danom prípade Prokuratúra SR v zmysle § 47f zákona č. 92/1991 Zb., keďže takéto oprávnenie jej bol zverený novelou zákona s účinnosťou od 15.10.2008. Uviedol, že hoci žalobca v žalobe argumentuje údajmi o porušení povinnosti Podniku pre chov koní, š.p. Bratislava, IČO: 30415471 uvedený v § 45 zákona č. 92/1991 Zb., ktoré svedčí jeho argumentu o kompetencii prokuratúry pre vedenie určovacieho sporu, svojím vyjadrením daným dňa 26.09.2013 toto súčasne neguje. Toto jeho tvrdenie je potom nezrozumiteľné a nepresvedčivé, nakoľko ak má byť založená neplatnosť zmlúv o prevode vlastníckeho práva porušením § 45 zákon o veľkej privatizácii zo strany predávajúceho (resp. záložcu), mal by štát v následnom spore zastupovať prokurátor v zmysle § 47f zákona o veľkej privatizácii. Poukázal ďalej na to, že rovnaký záver prijal aj Krajský súd v Trnave svojím rozsudkom č. 24Co 50/2008 zo dňa 08.10.2008, ktorý bol tiež potvrdený rozhodnutím NS SR. Všetky tri uvedené úvahy vedú k nedostatku dôvodov pre potvrdenie správnosti tvrdenia žalobcu, že by predmetné nehnuteľnosti mali byť majetkom SR v zastúpení (v správe) Ministerstva hospodárstva SR ako navrhuje. Výklad § 47c zákona č. 92/1991 Zb. ale ani vykonané dokazovania nesvedčia správnosti tvrdenia o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu. Čo do naliehavého právneho záujmu poukazuje ďalej na § 137 písm. c) CSP. Žalobca naliehavý právny záujme dôvodí skutočnosťou, že žalovaní sú vlastníci sporných nehnuteľností ved. na LV č. 1453 k.ú. Šamorín, a teda len rozhodnutie súdu môže tento stav zmeniť. V danom prípade poukázal na to, že dňa 10.11.2008 právoplatne skončil spor začatí v roku 1996 vedený pod č. 4C

204/1996 v ktorom na strane žalobcu vystupovala žalobkyňa a na strane žalovaných vystupovali okrem iných aj žalovaní v 1. a 2. rade, predmetom ktorého bolo určenie neplatnosti kúpnopredajných zmlúv zo dňa 23.11.1993 a 03.12.1993. V danom prípade išlo o spor medzi rovnakými sporovými stranami. Predmetom tohto sporu tak ako vymedzil žalobca je skúmanie absolútne neplatnosti kúpnych zmlúv vyššie uvedených v dôsledku čoho má byť ich vlastnícke právo odňaté. Domnieva sa preto, že aj obsah oboch sporov je totožný, hoci sú inak označený, preto namietal prekážku rozhodnutej veci, ktorá je zároveň právnou skutočnosťou brániacou priznať tvrdeniu žalobcu o existencii naliehavého právneho záujmu na určení. Dňa 08.10.2008 rozhodol Krajský súd Trnava rozsudkom 24Co 50/2008 zo dňa 08.10.2008 o nevyhovení žalobe žalobkyne o neplatnosti kúpnopredajných zmlúv zo dňa 23.11.1993 a 03.12.1993. Uviedol ďalej, že hoci žalobca uvedené rozhodnutie bagatelizuje s tvrdením že išlo len o rozhodnutie procesné, domnieva sa, že tento záver nie je správny. V konaní medzi rovnakými sporovými stranami o rovnakom predmete sporu totiž odvolací súd v odôvodnení prezentoval právny záver o platnosti kúpnopredajných zmlúv zo dňa 23.11.1993 a 03.12.1993. Z tohto dôvodu je preto na mieste sa domnievať, že prezentovaný právny záver odvolacieho súdu by mal byť pre súd prvej inštancie smerný osobitne s prihliadnutím na požiadavku predvídateľnosti súdnych rozhodnutí ako imanentnej súčasť právneho štátu. Už prezentovaný právny názor odvolacieho súdu zároveň skutočnosťou odvodňujúcou záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určovacom spore. Naopak existencia opačných rozhodnutí týkajúcich sa však len časti záložnej zmluvy (rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda č. 9C 235/2003 a rozsudok Krajského súdu Trnava č. 11Co 305/2005) a s tým spojená argumentácia žalobcu o jednoznačnosti absolútnej neplatnosti právnych úkonov neobstojí. V uvedenom konaní žalovaní neboli stranami sporu a preto tieto rozhodnutia nemôžu byť voči nim záväzné, navyše ide o rozhodnutia, ktoré sa netýkajú predmetných nehnuteľností. Keďže tento spor bol podaný v roku 2011 uviedol, že predmetné nehnuteľnosti nijako nespádajú pod režim zákona č. 82/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov nakoľko ide o rodinné domy s pozemkom, nie o domy bytové, manželia Vokálíkovci a Kadvanovci preto nemali žiadny zákonný nárok na odkúpenie bytov. Poukázal v danom prípade na vyjadrenia svedka Ing. Hrušku v konaní na Okresnom súde v Dunajskej Strede č. 4C 204/1996, podľa ktorého predmetné nehnuteľnosti boli ponúknuté na odkúpenie, čo podnecovatelia ale nevyužili, pričom v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu neboli nájomníkmi, nakoľko nemali uzavretú platnú nájomnú zmluvu. Ak teda motívom žalobcu je umožniť podnecovateľom žaloby výkon ich práva v zmysle § 16 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, tak v tomto prípade nie je na takýto postup zákonný nárok. Potom ale nie je daný ani naliehavý právny záujem na určovacom spore. Uviedol ďalej, že dňa 23.11.1993 a 03.12.1993 spolu so žalovanou v 2. rade uzavrel v dobrej viere s Podnikom pre chov koní, štátny podnik Bratislava, IČO: 30415471, ktorý bol zastúpený svojím záložným veriteľom v rámci výkonu záložného práva kúpnopredajnej zmluvy na základe ktorých nadobudol vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam. Text zmlúv pripravil záložný veriteľ, ktorý im kúpu ponúkol. Nemali dôvod pochybovať o správnosti a oprávnenosti postupu záložného veriteľa, ako dnes tvrdí žalobca. V tom zmysle poukázal na § 134 ods. 1 OZ, pričom uviedol, že sú riadnymi vlastníkmi predmetných nehnuteľností od roku 1993 a preto má za to, že od 25.11.1993 resp. od 12.1993 sú prinajmenšom oprávnení držiteľom predmetných nehnuteľností, pričom zároveň v dôsledku plynutia času ale tiež priebehu a výsledku súdneho sporu č. 4C 204/1996 im svedčí tiež vydržanie uvedených nehnuteľností a to najneskôr od 10.11.2008. Rovnaký záver prijal vo svojom rozsudku Okresný súd Dunajská Streda č. 4C 73/2005 zo dňa 14.02.2011. Vydržanie práva je potom tvrdenie, ktoré by mal súd vziať do úvahy a to tiež pri posudzovaní existencie naliehavého právneho záujmu na určovacom spore. Z dôvodov zhrnutých zotrváva na návrhu, aby súd žalobu zamietol a to z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu ako aj pre nedostatku aktívnej legitímácie. Žalovaná v 2. rade v celom rozsahu sa pridrižovala výpovedi žalovaného v 1. rade. Zároveň žiadali priznať náhradu trov konania.

7. Podľa § 47c ods. 1 zákona č. 91/1992 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby majetok podniku alebo tie časti tohto majetku, ktoré nebolo možné z akýchkoľvek dôvodov privatizovať a podnik bol zrušený a vymazaný z obchodného registra, je v správe ministerstva s výnimkou majetku, ktorý spravuje Slovenský pozemkový fond podľa osobitného predpisu.

8. Podľa § 47c ods. 2 cit. zákona bytové domy, ktoré sú majetkom štátu v správe ministerstva podľa odseku 1, prevedie ministerstvo do vlastníctva príslušnej obce bezodplatne. Obec je povinná zachovať účelové určenie takejto nehnuteľnosti.

9. Podľa § 47c ods. 3 cit. zákona ministerstvo rozhodne o spôsobe prevodu.

10. Podľa § 47c ods. 4 cit. zákona na rozhodovanie podľa odseku 2 sa nevzťahujú všeobecné ustanovenia o správnom konaní. Rozhodnutie nepodlieha preskúmaniu súdom.

11. Podľa § 47c ods. 5 cit. zákona výnos z prevodu majetku je príjmom osobitného účtu ministerstva. Prostriedky z tohto účtu sa v súvislosti s prevodom majetku na iné osoby použijú len na úhradu nákladov spojených s prevodom majetku za
- vypracovanie znaleckého posudku,
 - vypracovanie geometrického plánu,
 - geometrické práce,
 - uverejnenie inzercie,
 - stráženie a ochranu majetku,
 - bežnú údržbu majetku,
 - iné výdavky spojené s prevodom majetku.
12. Podľa § 47c ods. 1 cit. zákona postup podľa § 47b a 47c upraví ministerstvo všeobecne záväzným právnym predpisom.
13. Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 111/90 Zb. o štátnom podniku, podnik má právo majetok, s ktorým hospodári držať, užívať ho a nakladať s ním v súlade s právnymi predpismi.
14. Podľa § 2 ods. 1 cit. zák. podnik je výrobcom tovaru (výrobky, práce a služby), ktorý svoju podnikateľskú činnosť prevádzkuje samostatne na základe hospodárenia na vlastný účet; pritom berie na seba primerané hospodárske riziko.
15. Podľa § 5 ods. 1 cit. zák. podnik je právnickou osobou, vystupuje v právnych vzťahoch vo svojom mene a nesie zodpovednosť vyplývajúcu z týchto vzťahov.
16. Podľa § 5 ods. 2 cit. zák. podnik nezodpovedá za záväzky štátu alebo iných subjektov. Štát nezodpovedá za záväzky podniku, pokiaľ zákon neustanovuje inak.
17. Podľa § 6 ods. 2 cit. zák. podnik má právo majetok, s ktorým hospodári, držať, užívať ho, a nakladať s ním v súlade s právnymi predpismi. Majetok sa môže podniku odňať iba v prípadoch a za podmienok ustanovených zákonom.
18. Podľa § 1 ods. 1 vyhl. Federálneho ministerstva financií č. 119/1988 Zb. zo dňa 24. júna 1988 o hospodárení s národným majetkom táto vyhláška upravuje podmienky nadobúdania vecí zmluvou do socialistického celospoločenského vlastníctva, právo hospodárenia s národným majetkom a nakladanie s pohľadávkami a inými majetkovými právami štátnych hospodárskych organizácií, rozpočtových organizácií a iných štátnych organizácií.
19. V § 1 ods. 2 cit. vyhl. je uvedené, že sa vzťahuje na podmienky pri prevodoch vlastníctva k veciam v národnom majetku štátnymi podnikmi.
20. Podľa § 14 ods. 1 cit. vyhl. prevody vlastníctva národného majetku na iné socialistické organizácie, než štátne sa uskutočňuje hospodárskymi zmluvami. Prevody vlastníctva národného majetku na občanov a iné organizácie, než socialistické sa uskutočňuje zmluvami podľa osobitného predpisu. Pod čiarou ako poznámka č. 9 je uvedený § 399 Občianskeho zákonníka 40/1964 Zb. v znení v roku 1988, kde § 399 hovoril o kúpe.
21. Podľa § 1 ods. 1 zák. č. 92/91 O podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej len Zákon o veľkej privatizácii) účinného od 1.4.1991, v znení platnom do 31.12.1993) tento zákon upravuje podmienky prevodu majetku štátu, ku ktorému majú právo hospodárenia štátne podniky, štátne peňažné ústavy, štátne poisťovne a iné štátne organizácie (ďalej len podnik), včítane ich majetkovej účasti na podnikaní iných právnických osôb, ako aj podmienky prevodu majetkovej účasti štátu na tomto podnikaní, a to na česko-slovenské alebo zahraničné právnické alebo fyzické osoby (ďalej len privatizácia).
22. Podľa § 5 cit. zák. prevod majetku podľa tohto zákona sa vykoná podľa schváleného privatizačného projektu podniku alebo podľa schváleného privatizačného projektu majetkovej účasti štátu na podnikaní.
23. Podľa § 45 ods. 1 cit. zák. podniky nemôžu mimo obvyklého hospodárenia uzavrieť zmluvy o prevode vlastníckeho práva, ku ktorému majú právo hospodárenia, nakladať so svojimi majetkovými účasťami na podnikaní právnických osôb, ani tieto zakladať.
24. Podľa § 45 ods. 2 cit. zák. výnimky z ust. ods. 1 môže v odôvodnených prípadoch povoliť príslušná vláda. Udelená výnimka nahrádza povolenie podľa osobitných predpisov.
25. Podľa § 35 ods. 1 písm. g) O.s.p. platného v čase podania žaloby prokurátor môže podať návrh na začatie konania ak ide o vyslovenie neplatnosti prevodu alebo prechodu vlastníctva, alebo o určenie vlastníctva a pri nadobudnutí vlastníctva boli porušené ustanovenie všeobecného záväzného právneho predpisu.
26. Táto vyhláška bola účinná od 1.7.1988 do 1.1.1994 takže bola účinná aj v čase uzatvárania predmetných zmlúv.

27. Podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond, (ďalej len "pôda"),

28. Podľa § 1 ods. 1 písm. c) cit. zákona obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov,

29. Súd z výsledkov vykonaného dokazovania mal jednoznačne za preukázané, že žalobca v danom prípade podal žalobu dňa 14.03.2011. Žalobca v žalobe žiadal o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam ved. na LV č. 1453, 1422 k.ú. Šamorín. V žalobe poukázal na tú skutočnosť, že zmluvy o prevode nehnuteľnosti na základe ktorých žalovaní nadobudli nehnuteľnosti, ktoré tvoria predmet tohto sporu zo dňa 23.11.1993 a 03.12.1993 ďalej záložnú zmluvu č. 1/1993 zo dňa 23.11.1993 a mandátnu zmluvu zo dňa 23.11.1993 považuje za absolútne neplatné, poukazujúc na tú skutočnosť, že štátny podnik môže nakladať s majetkom, ku ktorému má právo hospodárenia len v súlade s právnym predpismi a to v danom prípade v súlade so zákonom 111/1990 Zb. o štátnom podniku a so zákonom č. 92/1991 Zb.. Poukázal ďalej na to, že hospodárenie štátneho podniku bolo upravené v ustanovení § 30 vyhlášky č. 119/1988 Zb. o správe národného majetku a to odkazom na zákon o štátnom podniku a iné osobitné predpisy § 31 a 35 tejto vyhlášky. Osobitným predpisom ktorý upravuje postup podnikov pri nakladaní majetkom štátu sú ustanovenia § 45 a 45a zákona č. 92/1991 Zb.. Vo svojej žalobe tvrdil, že podmienka vyplývajúca z § 45 a 45a splnená nebola, nakoľko súhlas k prevodu majetku udelený vládou SR ani zakladateľom nebol. Podľa jeho udania nespĺnenie tejto podmienky zakladá neplatnosť obidvoch zmlúv o prevode nehnuteľnosti a štátny podnik nebol bez súhlasu, bez udelenia výnimky s majetkom, ku ktorému mal právo hospodárenia oprávnený nakladať. Podľa udania žalobcu v danom prípade teda išlo o prevod štátneho majetku, ktorý podliehal presne stanoveným podmienkam. Svoju aktívnu legitimáciu žalobca v žalobe odvíjal od ustanovenia § 47c zákona č. 92/1991 Zb. podľa ktorého majetok, ktorý nebo z akýchkoľvek dôvodov predmetom privatizácie je v správe ministerstva.

30. Súd v danom prípade poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. 24Co 50/2008-1176 zo dňa 08.10.2008 č.l. 8 ods. 3 kde Krajský súd v Trnave konštatoval, že „na základe vyššie citovaných ustanovení zákona mal odvolací súd za preukázané, že v zmysle uvedených predpisov mohol štátny podnik prevádzať národný majetok na občanov v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka o kúpe, pričom odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že Obchodný zákonník v čase schválenie tejto vyhlášky ešte prijatý nebol. Garancia štátu na prevod vlastníctva v zmysle § 14 ods. 4 cit. vyhl. č. 119/1988 Zb. bola len v prípade bezodplatného prevodu vlastníctva v národnom majetku na občana, lebo v takých prípadoch sa vyžadoval súhlas buď federálneho ministerstva financií, alebo ak išlo o subjekt spravovaný republikovým ministerstvom tak sa vyžadoval súhlas republikového ministerstva financií, cien a miezd“.

31. Za podstatné však odvolací súd považoval, že „v danom prípade ani nešlo o priamy predaj predmetných nehnuteľností zo strany štátneho podniku na fyzické osoby, ale v danom prípade išlo o preskúmanie, či štátny podnik mal právo nehnuteľnosti vo svojej správe založiť. Z vyššie uvedených ustanovení zákona č. 111/1990 a vyhl. č. 119/1988 tieto skutočnosti podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplývajú a boli bežnou praxou hospodárskeho života v čase uzatvárania napadnutých zmlúv o prevode. Tento názor odvolacieho súdu korešponduje aj so stanoviskami uverejnenými v odborných časopisoch. Napríklad, že všeobecné záväzné predpisy, hlavne zák. č. 111/90 Zb. a vyhláška Federálneho ministerstva financií č. 119/1988 Zb. o hospodárení s národným majetkom, Občiansky zákonník a Obchodný zákonník neobsahujú žiadne ustanovenia splnomocňujúce zakladajúce ministerstvo k udeleniu písomného súhlasu, ktorým vlastník - štát zastúpený štátnym orgánom - súhlasí s uzavretím záložnej zmluvy medzi štátnym podnikom a bankou. Naopak zák. č. 111/90 Zb. v § 5 obsahuje ustanovenie o tom, že štát nezodpovedá za záväzky podniku a opačne (prameň: Státní podnik a smluvní zástavní právo - autori: P. Brychca - V. Pek - EK. 94/27: 57), alebo že záložnú zmluvu nemožno považovať za zmluvu o prevode vlastníctva, lebo samotným vznikom záložného práva ešte nedochádza k prevodu vlastníctva. Nejde preto o prevod vlastníctva z majetku štátu, ale len zaťaženie majetku štátu. Pretože § 45 zák. č. 92/91 Zb. neobsahuje zákaz zaťažovať majetok štátu, nemožno ust. § 45 zák. č. 92/91 Zb. vzťahovať na záložné právo (prameň: Nekteré aktuální otázky zaistení závazkov formou zástavního práva - autori: V. Zoufalý - J. Voršilka - PaP. 93/7:10). Z vyššie uvedeného je preto zřejmé, že Podnik pre chov koní, Žrebčínec Šamorín mohol predmetné nehnuteľnosti založiť. Založenie bolo zrealizované podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a Obchodného zákonníka a s tým súvisí aj právo veriteľa, v tomto prípade banky, v prípade neplnenia úverovej zmluvy uspokojiť svoj nárok zo založenej nehnuteľnosti a to na základe všeobecných záväzných právnych predpisov akými sú Občiansky a Obchodný zákonník“.

32. Podľa názoru Krajského súdu v Trnave poukazujúc na citovaný rozsudok iná situácia by bola v prípade, ak by predmetné nehnuteľnosti mali byť súčasťou privatizácie, lebo tento právny režim sa spravoval osobitnými právnymi predpismi. Sporné nehnuteľnosti však neboli predmetom privatizácie a tieto skutočnosti sú v spore preukázané listom Fondu národného majetku zo dňa 16.3.1998, protokolom NKÚ o výsledku kontroly č. 147 zo dňa 23.6.1994. Je to zrejmé aj zo správy Ministerstva pre správu a privatizáciu národného majetku SR zo dňa 1.4.1998. Predmetný podnik bol sprivatizovaný až v roku 1996 (zmluvy uzavreté v roku 1993) a podľa špecifikácie nehnuteľností domy založené záložnými zmluvami neboli predmetom privatizácie. Táto skutočnosť vyplýva z § 1 ods. 1 zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (ďalej len zákon o veľkej privatizácii). Už z tohto úvodného ustanovenia je zrejmé, že má ísť o prevod (nie záložné právo) majetku štátu na česko-slovenské alebo zahraničné právnické alebo fyzické osoby v rámci privatizácie.

33. Súd v danom prípade poukazuje na § 45 ods. 1 a 2 cit. zákona, pričom z vyššie uvedeného je možné teda vyvodiť, že zák. č. 92/91 Zb. patril do balíka privatizačných zákonov, ktoré po nežnej revolúcii prijala Národná rada SR za účelom plynulého prechodu zo socialistického plánovaného hospodárstva na moderné tržné hospodárstvo, kde presne vyčlenený majetok štátu na privatizáciu mal byť chránený pred živelnosťou, nezákonnosťou, lebo za každým privatizačným projektom boli záujmy hospodárskych a politických skupín nadobudnúť majetok čo možno za najvýhodnejšie ceny a preto tento privatizačný proces sa štát rozhodol chrániť, pričom osobitnými zákonmi dal privatizačným projektom určitý rámec a vyhradil si právo o takomto majetku spolurozhodovať pri jeho prevode do súkromných rúk. V prejednávanej spore však zjavne nejde o majetok, ktorý mal byť privatizovaný, nepodliehal režimu osobitných zákonov, preto nebol potrebný ani súhlas vlády na prevod tohto majetku. Výklad žalobcu nerešpektuje osobitný režim hospodárskeho života štátnych organizácií s majetkom, ktorý nepodliehal privatizácii a režim nakladania s majetkom štátnych podnikov, ktoré boli pripravené na privatizáciu a mali vypracovať privatizačný projekt a v tejto súvislosti mali obmedzené možnosti uzavierať zmluvy o prevode vlastníctva. Túto skutočnosť konštatoval vo svojom rozsudku Krajský súd v Trnave č. 24Co 50/2008 zo dňa 08.10.2008.

34. Je pravdou, že žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitímáciu s poukazom na ust. § 47c zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby (o veľkej privatizácii). Podľa názoru súdu, sporné nehnuteľnosti boli v roku 1993 v správe Podniku pre chov koní štátny podnik Bratislava, ktorého zakladateľom bolo Ministerstvo pôdohospodárstva SR, nakoľko išlo o poľnohospodársky podnik. Nehnuteľný majetok uvedeného štátneho podniku mohol byť potom majetkom definovaným podľa § 1 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 229/1991 Zb. V zmysle § 47c zákona 92/1991 Zb. o veľkej privatizácii by ale v prípade naplnenia dôvodov mal byť správcou tohto majetku Slovenský pozemkový fond a nie žalobca. Poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti keďže podľa úvahy súdu žaloba nevedel preukázať svoju aktívnu legitímáciu súd žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom sa stotožnil s písomným podaním právneho zástupcu žalovaných zo dňa 01.12.2016 čo do namietania aktívnej legitímácie v danom prípade.

35. Rozhodnutie o trovách konania sa opiera o § 255 ods. 1 CSP podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ako aj o § 262 ods. 2 CSP podľa ktorého o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Keďže mal žalobca v danom prípade úspech v celom rozsahu, súd mu priznal trovy konania v celom rozsahu, pričom o výške náhrady trov konania po právoplatnosti rozhodnutia rozhodne súd prvej inštancie, ktorý vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať účastník konania ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie proti ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa s ním sleduje a podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP).

V odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a/ neboli splnené procesné podmienky

b/ súd nesprávny procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces

c/ rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávny obsadený súd

d/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

e/ súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností

f/ súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

g/ zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany, alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h/ rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 CSP).

Odvolaie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci (§ 62 CMP).

Odvolaie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a doplniť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Odvolaie dôvody možno meniť a dopĺňať až do rozhodnutia o odvolaní (§ 62 ods. 2 CMP).

V odvolacom konaní možno uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy (§ 63 CMP).

Zmena návrhu na začatie konania je v odvolacom konaní prípustná.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia. Súd môže nariadiť výkon rozhodnutia aj bez návrhu. Konanie o výkone neodkladného opatrenia nariadi súd vždy aj bez návrhu (376 ods. 1, 2, 3 CMP).